

32

mladih dnij

ZLOŽIL

ANTON FUNTEK.

V GORICI.

Tisk. in zal. „Goriška tiskarna“ A. Gabrček.

1895.

Postopač

Dôkaj slabe volje
Gledaš v jasni svet;
Rad bi šel na polje,
Ne pa v šolo spet.

Čmeren si na rame
Šolsko torbo del:
Res, od jeze same
Jokati bi jel . . .

Čuj, hudó ni toli,
Kakor misliš sam,
A najslabši v šoli —
Kàj te res ni sram?

Drugi mnogo mlajši,
Radi se učé,
Ali ti najrajši
Sam postopaš kjé.

In zató si kazni
Že prebil dovolj
In zató je v prazni
Glavi slama zgoľj.

In če prazna bode
Glava ti vse dni,
Siromak, kaj škode
Boš prebil še ti!

Lepa knjiga

Blažek čita, z glavo kima,
Blažek lepo knjigo ima
O junakih, da ni takih,
O vojakih korenjakih.
In ko čita, lepa knjiga
Hrabrost v prsih mu zažiga:
«Za vojskó si meč opašem,
Meč opašem, v svet pojašem,
Tjà, kjer zjutraj solnce vstaja,
Kjer o mraku spat prihaja . . .
Na vojskó, na boj krvavi!
Šlem se bliska mi na glavi,
Belec moj pod mano prha,
Belec prha, meč se krha,
Ko v sovražni gneči jaham
In po glavah ljuto maham.
Sredi polja, vrhu gričev,
Glej, vse polno je mrličev;
V zraku vije se zastava,
Vojska kliče naša: Slava!»

Blažek čita, Blažek vpije,
Z roko maha, z nogo bije,
Ves navdušen z glavo kima,
Saj prelepo knjigo ima!
Ali ko se najbolj glasi,
Kdo se bliža mu počasi?
Bliže stopa kozel bliže,
Glavo klanja niže, niže;
Blažek kima in razgraja —
Kaj li, menda mu nagaja?
Kozel skoči, dobro pahne,
Z bruna Blažek k tlom omahne,
Zgoraj noge, spodaj glava —
Dobro, da je mehka trava!

Lepo knjigo Blažek ima,
Naj jo ima, zdaj ne kima,
Zdaj o boji več ne sanja,
Zdaj mu ni do tega branja;
Zdaj mu ni do bitve vroče,
Zdaj sedi na tleh in — joče!

Ubožni otroci

Malokdaj kaj prida jeste,
Saj ubožce vas poznam;
Le stopite bliže s ceste,
Kâr nič vas ne bodi sram.

Kruh ste davno svoj pojeli,
Črn je bil, kaj ne, in suh?
Radi bi še kaj imeli,
Kar je boljše nego kruh.

Dobro vidim, šibki deček,
Grozdje mika te sladkó;
No, imej ga, za nameček
Pa še hruško vzemi to.

Vsi vzemite in zobljite,
Kar vam roka moja dá,
Drugo pa domov vzemite,
Da bo tudi za domá.

Nič zató, ubožci mali,
Ako dom ni vaš bogát;
Večkrat že smo v knjigi brali:
Človek vsak nam bodi brat!

Konjič

Konjič je moj poskočen,
In dosti dela ž njim,
A jaz jahač sem močen,
Ki dobro ga krotim.

Poslušen mora biti,
Če mignem mu samó,
A hitro mora iti,
Kadâr velim takó. —

Pred nama gladka cesta,
Hej, lep je beli svet!
Potujva v daljna mesta
Skoz deželâ devet!

Zvečer ga v hlev postavim,
Sená mu dam dovolj,
A sam se spat odpravim,
Da vstanem močen bolj!

Tuji godci

Oj, odkod prišli ste neki
V tuji, čudni tej obleki?
Je li, daleč ste domá,
Kjer iz modrega nebá
Vedno jasno solnce sije,
Kjer najlepše cvetje klije
In nikoli ni snegá?
Deček piska na piščalko,
Dèkle bobna na cimbalko,
Opica pa z reno vmes
Tolče in hiti na ples...
Jako nam ugaja res
Vse, kar vpričo nas igrate,

In umetno je, kar znate,
Vender pa nihčè od nas
Ne bi bil namesto vas!
Kdor takó-le daleč z doma
Kakor vi po svetu roma,
Tisti pač dovolj trpi
In vesel nikoli ni! —
Čakajte, k očetu gremo,
Dal vam bode kaj, to vemo,
Da ne boste lačni spet
Morali v široki svet! —

D n e v i

Del je ponedeljek davi:
«Vtorek, k sredi se odpravi,
Naj četrtek petka vpraša,
Kaj počnè sobota naša,
Ali, ko nedelja dojde,
Z nami k sveti maši pojde».

Ni sobota se branila,
Nego prav vesela bila,
In v nedeljo dnevi naši
Bili so pri sveti maši.

S o l n c e

Solnce gré za góro spat,
Grad imà za góro zlat.
V gradu pa je dvoje vrat,
Vsaka so na drugo plat.

Predno solnce tam zaspi,
Zvezdam zlatim naroči,
Naj zleté na vse strani,
Vso noč bdeti jim veli.

Vrata jedna se odpró,
Zvezd priplava sto in sto
Izza gore na nebó,
Da ponoči je svetló.

Kadar solnce se vzbudi,
Žarkom zlatim naroči,
Naj zleté na vse strani
Čez planine in doli.

Vrata druga se odpró,
Žarkov splava sto in stó
Izza gore na nebó,
Da bi bilo vse svetló.

Ko pa dan napoči že,
Solnce zlato tudi gré
Iz gradú, in vsi ljudjé
Njega se razveselé.

Z v e č e r.

Dospel bo iz neba
Dol angeljček zlat:
«Pokoja ti treba,
Le pojdi mi spat».

Razpel bo presvete
Roké nad menoj:
«Ti ljubljeno dete,
Le spavaj nocoj!»

Pobožno bo molil
Ob meni vso noč:
«Gospod me izvolil
Je tebi v pomoč».

Stoječ mi ob strani
Bo prosil takó:
«Le pridno ostáni,
Ti dete ljubó!»

Poslal mi bo spanje
In sladek pokoj —
Kakó pač skrbán je
Ta angeljček moj!

Pri kokoših.

Brž potem, ko šola mine,
Steče Anka na dvorišče,
Brž prikliče peteline
In kokoši brž poišče.

Z glasnim krikom njih krdelo
Prihiti do dobre znanke.
Vsako pišče se veselo
Suče, smuče okrog Anke.

Ali Mihca požeruha
Pač kokoš ne mara vsaka,
Ker za pičel kosec kruha
Nepotrebno dolgo čaka.

Tam petelin, mož bahati,
Od strani celó ga gleda;
Mihec neče kruha dati,
Petelinu to preseda. —

Slušaj, Mihec, da boš vedel,
Pač bi lahko bil drugačen;
Prav ves božji dan si jedel,
Pa si vender zmirom lačen.

Kaj, če vrgel kruha košček
Petelinu bi pred noge?
Glej, petelin je ubožček,
In kokoši so uboge.

Vsaka piča prav jim hodi,
Pa najsi je skorja suha.
Le usmiljen, Mihec, bodi,
Pa jim vrzi kosec kruha!

V o j a k i.

Vojake učim,	Krdelo, naprej!
Vojake svinčene;	Pokonci in resno,
Marljive častim,	Na levo dotlej,
Kaznujem pa lene.	Zdaj hitro na desno!

Pred mano stojé,	Poveljnik sem vam:
Kot da so pribiti;	Meč, puška, zastava
Grdó se držé,	In boben, brbâm,
A niso srditi.	To moja oprava.

Poveljnik se čet
Sovražnih ne plaši —
Oblasti ves svet
Uklanja se naši! —

Fantič in konjič.

Fantič ima konjiča,
Ž njim hoče do gradiča;
Pred gradom rov globok,
Konjič se brani v skok.

Konjič stoji s fantičem,
Fantič ga tepe z bičem —
Požene se konjič,
Na tleh leži fantič.

Mraz beží.

Sneg kopni ti pod nogami,
Zimski mraz, ko greš od nas;
Ej, kakó ne znal bi z nami,
Da je tu pomladni čas?
Ptičji rod se glasi z vej:

«Pómlad je, juhej, juhej!»
Zvonček beli spet pozvanja:
«Vstani, vrt in log, iz spanja!»
Rahel veter veje spet;
«Pómlad je prišla na svet» —
Pómlad lepa, Bog te sprimi,
Hudo bilo je pozimi! —
Ti nabiraš svoj obraz,
Pa le pojdi dalje, mraz!
Glej, za tabo solnce sije,
Solnce sije, zvonček klije,
Tu te mladi dan kropí,
Ti pa nimaš nič močí.
Hej, da moreš kaj storiti,
Kaj bi hotel pač zvršiti?
Grič cvetè in log in vrt,
Kaj bi te ne mučil srd,
Ko zagrnjen v temno haljo
Greš odtod v neznano daljo?
A le pojdi, mraz, odtod,
Svet slavi pomladni god;
Vemo pač, da zopet prideš,
A veseli smo, da ideš!

Angelj varuh.

Trudno solnce skoro
Pojde spat za góro ;
Z lin cerkvenih v vas
Poje zvona glas.
Oj, kakó li rada
Vselej Anka mlada
Sluša zvon glasán,
Ko ugaša dan!
A nocoj jo delo
Dolgo je prevzelo,
Trdno spi sedaj,
Sanja, Bog vé kaj . . .

Jasno glej svetlobo :
Angelj splava v sobo,
Položi rokó
Anki na glavó ;
Milo in ljubeče
Dete gleda speče,

Prosi, da Vladar
Večini bi vsekdár
Dobro jo ohranil,
Zlà ji dušo branil,
Sipal ji dobrot
Na življenja pot!

Oltar.

Vsako jasno noč
Sveč gori tisóč:
Zvezde božje svetijo,
Angeljci jih netijo.
Glej, nebó takrát
Pač oltar je zlat;
V lučih blésti božji stol,
Ž njega gleda Bog nizdol.
Kakšen jasen žar,
Kolik božji čar!
Stvarnika pozdravlja svet,
Stvarnik blagoslavlja svet!

Rahel dih igra,
To je spev nebá ;
Angeljci prepevajo,
Luči božje sevajo.

Pač nebó takrát
Res oltar je zlat,
In pobožno vsaka stvar
Zrè na božji ta oltar !

Pastirček.

Na planico koza naša
Hodi se najrajši past ;
Tam ji tekne sočna paša,
Mehka trava gré ji v slast.

S sabo vodi dva kozliča,
Močno rad obá imam.
Ni za bela dva konjiča
Teh kozličev ne prodam !

Spodaj svet se razprostira
Ves od solnca pozlačen;
Srečen, kdor se vanj ozira,
Lepši ni pogled noben!

Stopil bom na vrh skaline
In zavrisknil tam na glas,
Da odmev po gori šine
V širi svet, v deveto vas!

D a n.

Prišel je zjutraj dan
Pogledat v svet daljan,
Kaj dela hrib visoki
In kaj zelena plan.

In čul pozdrav je ptic
In dihal vonj evetic,
Tedaj pa zažarelo
Veselje mu je z lic.

Razpel je dan roké,
In bisere svetlé
In zlate solnčne žarke
Natrosil vrh zemljé.

Cvetice.

Vé ljube cvetice,
Vzbudite se nam,
Ko pómlad preljuba
Prihaja spet k vam.
Z imenom vas kliče ;
«Ne spite odslej!»
Marjetice, zvončke
Pozivlje najprej.
Trocentice zlate
Se v solnci budé,
Vijolice ž njimi —
Kakó so lepé!

Vé, šmarnice, tudi
Pokažite cvet
In pisane tulpe —
Oj, lep je ta svet!

Neoprezni deček.

Mati rekli so Jernejcu:
«V kočo stopi k teti stari,
Pa oprezno ji ponesi
Nekaj jajec v tej košari.

Ko pa prideš k ozki brvi
Čez potoček sredi vási,
Pazi, da ne bo kaj škode,
Čeznjo hodi mi počasi».

Košek vzame rad Jernejec,
Stopa v kočo k teti stari,
Da v darilo bi prinesel
Nekaj jajec ji v košari.

V mislih šteje, kaj mu teta
Dá v plačilo, kaj v darilo;
Kdo vé, morda bo le nekaj,
Kdo vé, morda bo obilo!

Zdaj doide malo Barbko
In Marinko prav ob brvi;
Kaj za njima bi ostajal?
Moški gré čez vodo prvi.

Moški steče — toda groza!
Kdo mu plača táko škodo?
Na mostiči se spotakne
In košara zdrsne v vodo!

Zdrsne v vodo! Oh, Jernejec,
To samó Bogá' zahvali,
Da za roko sta, za glavo
Znanki te prestregli mali.

Kaj bi jokal? Košek vzemi
In nikar ne kriči jezen!
Kaj bi vzdihal? Mater slušaj,
Pa ne bodi neoprezen!

Ptičje gnezdo.

Kaj pa to? Juhej,
Gnezdo sredi vej!
Pet kričačev
Tukaj vpije,
Pet beračev
S kljuni zije,
A najbolj odpira kljuñ
Oni mali požerin.
No, le bliže, to seveda
Vredno je, da se pogleda,
Saj se tak mladič
Ne boji kàr nič!
Ali kdo za nas
Izmed vseh kàj mara?
Nič, le ptiča stara
Gledajo ves čas
In čimdalje bolj kričé,
Ker vedó, da kàj dobé. —
Le kričite in cvrčite,

Da kàj prida v kljun dobite,
Saj sicèr nikoli
Ne bi vzrasli toli,
Da po zraku v širi svet
Kdàj zletelo bi vas pet! —

Po jagode.

Jagode so zrele že,
Hej, sedaj pa le po njé!
Mi fantiči, vé dekleta,
To je pač ponosna četa!
Košek nosi vsakdo v roki,
S koškom stopa v gozd globoki —
Jagode so zrele že,
Hej, sedaj pa le po njé!

Pač, gozdič, nas rad imaš,
Ko nam to in óno daš!
Koj spomladi daš nam ptice,
Daš nam ptice in cvetice;

Jagod zrelih v senci gosti
Daješ nam poleti dosti —
Pač, gozdič, nas rad imaš,
Ko nam to in óno daš!

Jagode so žlahten sad,
Le hitimo v gozd jih brat!
Slabše sami pozobljimo,
Lepše s sabo ponesimo.
Oče, mati jih veseli
Za darilce bodo vzeli;
Jagode so žlahten sad,
Le hitimo vsi jih brat!

Vesela godba

Boben bobna: «Rom, tom, tom!»
Tu postojmo s svojim psom.
Pes seveda nič ne gode,
A zvestó poslušal bode;

Čul trobento bode glasno,
Čul piščali pesem krasno.
Kaj ne bil bi pes vesel,
Ko še boben bode pel?
Ti, Matijec, ti na boben
Najbolj tolči si sposoben;
Markec, ti na piščal piskaj,
Blaž, s trobento vmes pritiskaj.
Kaj hitite? Le počasno,
Ne pretiho, ne preglasno!
Blažek, ta že dobro trobi,
Trobi, kakor se spodobi,
I Matijec vrlo bobna,
Da je godba kaj spodobna,
Markcu pa se kar ne dá,
Markec piskati ne zná.
Vrhu vsega pes pričinja,
Pes pričinja, nič ne jenja —
Pa vidvá še bolj godíta,
Še krepkeje pritisnita,
Gromovito, kar se dá:
Rom, tom, tom, trará, trará! —

Po jabolka

Jabolka, to dobro vemo,
Sladka so kot sama strd,
In zató pa tudi gremo
Klatit jih na sadni vrt.

Glej, kakó se nam vabeče
Smejejo nizdolu z vej!
Vsako zrelo, vsako rdeče —
Kdo se loti jih najprej?

Dobro si pomeril, Jožek,
Jedno že leži na tleh.
Je li, čvrst bo to založek?
To se zná ti na očeh.

Le po njih, dečaki čvrsti,
Vsak jih klati, dokler vsà,
Kar jih gôri je, po vrsti
Ne popadajo na tlà!

Skrbno jih dekleta bodo
V koške devala tedaj;
Prav nobeni ni na škodo,
Ako nam pomaga káj!

Pa naj le še kdo nas vpraša,
Kdaj nam je najlepši čas!
Četa brž pové mu naša:
«Jabolk čas, ta je za nas!»

Pózor, četa!

Blaž sosedov osla jaše,
Blaž krdelo vodi naše:
«Hitro stopaj, moja četa,
Krepka četa mladoleta,
Tu na levo, tod na desno,
Pógled jasen, lice resno;
V zrak visoko sablje tenke,
Kole kvišku in svinčenke,
Da sovražnik se prestraši,
Ko vojaki grédo naši!

Kaj počenjaš, osel sivec,
Osel sivec nagajivec?
Saj te res ne bodem prosil,
Da bi me na sebi nosil,
Ti nam vselej daješ posla —
Bobnar Tonče, primi osla!
Bodi z lepo, bodi z grdo,
Glavo bode sklonil trdo
In da bode hodil lože,
Primi tudi ti ga, Jože!

Leno stopam, nečem reči,
Da bi hotel bolje teči,
Pa že to nam dosti bodi,
Da le hoče, da le hodi!
Pózor, četa! V zrak zastavo,
V zrak zastavo, kvišku glavo,
Góri tudi sablje tenke,
Kole močne in svinčenke,
Da sovražnik se prestraši,
Ko vójaki grédo naši!

Hoj, Martinek, stopaj točno,
Trup vzravnaaj, Pavlè, odločno;

Naj se čudi, kdor nas vidi,
Pozor torej, četa idi! —
Četa idi v daljne kraje,
Koder zlato solnce vstaje;
Četa idi v bela mesta,
Kamor vodi gladka cesta;
Četa idi kamorkoli,
Idi v kreber, idi doli;
Če veljá, na konec sveta
Stopaj, krepko! Pózor četa! »

Otroka in pes

No, odkod pa vi trijé?
Kâj ste bili v senčni hosti? —
«Dà. Suhljadi tam je dosti,
Vsakdo je nabrati smé».

Ali tudi pes je šél
Z vama daleč v gozd košati? —
«Šel. Saj neče sam ostati
In pri naju je sedél».

Pa sta pač nabirala
Dolgo, da imata toli? —
«Dolgo, in prav nič okoli
Nisva se ozirala».

In sedaj vam mati, vem,
Dali bodo pač kosilo? —
«Dà, kosila bo obilo,
Dosti bo ga vsem nam trem».

Lačni psiček

Jakec ima kruha kos —
Kdo bi kruha rad ne jedel?
Golorok, poglej, in bos
Ž njim na hišni prag je sédel.

Knjigo ima pred sebo,
Prav počasi v knjigi bere.
U pozna že, e in o
In še črke nekatere.

K njemu pa se vzpnè berač,
To je psiček belodlakec.
Beži, beži, nagajač,
Kaj se zate méni Jakec!

Le poglej, kakó je hud
In kakó te bistro gleda:
«Pojdi, saj zastonj je trud,
Steci rajši do soseda.

«Ali res ne odneháš?
Ej, pač gladen si, ubožček!
Ker takó prositi znaš,
Vzemi torej ta-le košček!

«Meni se na tihem zdi,
Da sam nisem kàj drugačen;
Kruha prosim kakor ti,
Ko iz šole pridem lačen!»

V kuhinji

Za kosilo mati naša
Skuhali so vsem dovolj;
Dobra pač je mlečna kaša,
Ali sok zaleže bolj.

Hej, sestrici, bratec, bliže!
Ni ga ravno toliko,
Ali vender vsak poliže
Lahko ga nekoliko.

Bliže, pravim. Žlice v roko
Kar najbrže vzemite,
Potlej na vso moč globoko
V kotel ta zajemite.

Kaj pa ti, naš beli koder?
Z žlico jesti pač ne znaš;
No, pa ker sicèr si moder,
Jej takó-le, tu imaš!

Lačen nisi, da bi rekel,
Jedel si že dosti prej,
Vender, da boš lože tekel,
Tu prigrizni, to pojej.

Le jemajte kàr po vrsti,
To bi škoda bilo res,
Da zavrgli sok bi čvrsti,
Ki je žlahten dar nebes.

Nočni čuvaj

Kdo li stopa skozi vas,
Kdo li trobi tu na glas?
Ej, prijetno ni na vasi
Biti še ob takim časi,
Ko okolo vsake hiše
Kar le more, veter piše
In povrhu debel sneg
Vsiplje se na dol in breg! —

Bog te sprimi, ti čuvaj,
Dobro ni ti kdo vé kaj:
Ako danes dež te zmoči,
Jutri zopet mraz napoči,
In potem ta splošni molk —
Oh, kakó ti čas je dolg!
Toda dobro je, da čuješ,
Da ponoči vas varuješ:
Če pred hišo pride tat,
Hej, pa primeš ga za vrat;
Če kje plamen zagori,
Hej, pa skličeš brž ljudi.
Ker si torej dober stražnik,
Kdo bi tebi bil sovražnik?
Vselej, kadar skozi vas
Trobiš, kar se dá, na glas,
Tisti, kdor še ravno čuje,
Siromak, te pomiluje,
Misli pa: «Lepó je to,
Da skrbi za nas takó!» --

Sv. Miklavž

Veseli je naš otroški rod,
Saj jutri je Miklavžev god,
Nocoj pa po navadi stari
Miklavž dajè nam mnoge stvari :
Fantičem sablje, bobne, puške,
Dekličem smokve, med in hruške,
Fantičem tudi še konjiče,
Vojake, tope in voziče,
A deklice, te hočejo
Bolj punice, ki jočejo.
Miklavž pač deco rad ima,
Da toliko stvari nam dá!
Pa ta le, kdor je priden bil,
Nocoj dobode kaj daril,
Toda kogar nič prida ni,
Skelečo šibo le dobi.
Zatorej pridni vsi bodimo,
Da šibe hude ne dobimo,

Fantiči mi in vé dekleta
Spoštujmo mater in očeta!
Tedaj če kdo nastavi kàj,
Miklavž gotovo mu skrivàj
Ponoči bode kàj prinesel,
Daril na krožnik kàj natresel.

Na ledu

Sneg pokriva vse po redu:
Polje hrib in gaj;
Mi pa drsamo po ledu,
Da je kàj.
Dóli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andrej,
Jože, Tonče, z Minko Peter —
Vsi, juhej!
Ako res nesreča hoče,
Da se kdo zvali:
Sram ga bodi, kdor se joče
In kriči

Pasti res na skorji trdi
Ni prijetno baš,
A nikari se ne srdi,
Videk naš!

Prvič ne in zadnjič tudi
Menda nisi sél,
Nič na tleh se nam ne mudi,
Saj si cel!

Huj, kakó v ušesa reže,
Toda nam je všeč!
Kogar zebe, pa naj leže
Spat za peč. —

Dóli, góri kakor veter,
Videk, Blaž, Andrej,
Jože, Tonče, z Minko Peter —
Vsi, juhej! —

VSEBINA.

a) *Basni za otroke:*

1. Vran	5	23. Pes in otroci	27
2. Ptič na oknu	6	24. Dete in mačica	28
3. Snežni mož	7	25. Deček in knjiga	29
4. Ptiči pred skednjem	8	26. Punica in punčika	30
5. Veverica in veter	9	27. Pogača in kruh	31
6. Deček in veverica	10	28. Miška	32
7. Mačice	11	29. Koder	33
8. Pes in mačka	12	30. Pes in jež	34
9. Labod	13	31. Konj gugač in konj skakač	35
10. Labod in dete	14	32. Zajčki	36
11. Psiček in kozliček	15	33. Deček in metulj	37
12. Mopsek in kužek	16	34. Deček in ptič	38
13. Konj in vrabec	17	35. Ptiči in sova	39
14. Osel	18	36. Netopir in ptič	40
15. Otrok in vol	19	37. Petelina	41
16. Jagnje	20	38. Medved	42
17. Ptič	21	39. Plešoči svižec	43
18. Potnik in skrjanec	22	40. Svinja	44
19. Golobče	23	41. Puran in purčki	45
20. Kanarček	24	42. Lisjak in raca	46
21. Popirni zmaj in ptiči	25	43. Jelen	47
22. Deček in psiček	26		

44. Mopsek in lovski pes	48	48. Deček in raca	52
45. Kobila in žrebé	49	49. Štorklje	53
46. Pišče	50	50. Štorklja	54
47. Ribice	51		

b) *Iz mladih dni:*

Postopač	57	Dan	75
Lepa knjiga	58	Cvetice	76
Ubožni otroci	60	Neoprezni deček	77
Konjič	61	Ptičje gnezdo	79
Tuji godci	62	Po jagode	80
Dnevi	63	Vesela godba	81
Solnce	64	Po jabolka	83
Zvečer	65	Pozor, četa!	84
Pri kokoših	67	Otroka in pes	86
Vojaki	69	Lačni psiček	87
Fantič in konjič	70	V kuhinji	89
Mraz beži	70	Nočni čuvaj	90
Angelj varuh	72	Sv. Miklavž	92
Oltar	73	Na ledu	93
Pastirček	74		

Popravek.

Na naslovni strani se je urinila pomota pri imenu pesnika, ki se imenuje **W.** Hey in ne **M.** Hey.

